Ч. 153. Второк 10 (23) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Нові вибори до сойму. — Посол Герольд про ситуацию. — Болгария королівством. — Тибетске посольство в Росиї і хіньске в Німеччині.)

Суботнішна урядова ґазета оповістила цісарский патент, розвязуючий галицкий сойм, а рівночасно оповіщенє Намістника з дня 19. липня, такого змісту: На основі найвисшого патенту з дня 18. липня 1901, котрим розвязано сойм королівства Галичини і Володимириї з Вел. князівством Краківским, і рівночасно заряджено переведенє нових виборів, розписує ся отсим по мисли §. 6. статута краєвого з дня 26 лютого 1861 загальні вибори до сойму, і установлює ся день виборів в округах виборчих громад сільских на 5. вересня 1901, в округах виборчих міст: на 11. вересня 1901, в торговельних і промислових палатах на 12. вересня 1901, а в більших посілостях на 17. вересня 1901. — Передвиборчий рух в краю вже розпочав ся.

Молодоческий посол Герольд, в розмові з дневникарями, заявив, що в наслідок подорожи Цісаря до Праги, ситуация троха поправила ся, але до доброго ще далеко. Богато зависить від недалеких виборів до сойму. Коли би між Німцями побідили Всенїмцї, а між Чехами аґраристи, то положенє не могло би основно поправити ся. Молодочехи здобули важні позитивні результати, хоч поки-що лише економічної натури, але будь що будь замаркували свій великий політичний вплив. До руху аґрарпстів Герольд привязує велике значінє. Они, що правда, в своїм таборі не мають провідників, але оклик: „Вибирайте лише хлопа", має велике значінє.

Справа оголошеня Болгариї королівством знов стала ся предметом дневникарскої дискусиї. Німецкі дневники кажуть, що подорож великого князя Александра Михайловича на Балкан, котрий вступаючи на болгарску землю заявив, що не приїхав робити політики, має глубше політичне значінє, як се зразу гадали. В віденьских політичних кругах удержує ся вість, що ся подорож стоїть в звязи зі змаганями кн. Фердинанда до оголошеня Болгариї королівством і що той плян тїшить ся підпорою Росиї. Оголошенє Болгариї королівством має наступити рівночасно з другим вінчанєм болгарского князя з донькою чорногорского князя Евксенією. Vaterland, котрий одержує інформациї з Ватикану, дає до пізнаня, що намір князя одружити ся з православною княжною, отже й перехід на православіє стрітить ся з великими перепонами зі сторони Ватикану. Vaterland дає до пізнаня, що намір кн. Фердинанда оголосити себе королем більше певний, як припускають.

Петербурский комунікат доносить, що урядові круги займають ся розслідом бажань, які Даляй Лама предложив за посередництвом свого посольства, які однако дотикають придбаня деяких уступок в користь будистичного віроісповіданя в Росиї, де жиє звиж мілїон будистів. То одинока точка розмов між росийским правительством а тибетскими послами. Колиж тих післанцїв приймає ся з особливими почестями, то з того ще не виходить, щоби посольство мало політичний підклад. Супротив представителів далекого Всходу Росия виступає все з великою парадою, аби глубоко вразила ся в память всхідних гостий могучість російскої держави. — Комунікат той оголошений для успокоєня головно Анґлиї, не стрічає нигде віри. Всї і дальше приписують згаданому посольству політичне значінє.

З початком місяця вересня прибуде до Берлина хіньский князь Чун з перепрошенєм за убитє бар. Кеттелєра. То велика зміна в поведеню хіньского двора, де не було ніколи звичаю перепрашати кого небудь, тим більше коли зважить ся, що на чолї посольства стоїть князь цїсарскої родини. Коли би перепрошенє було одинокою цілию посольства кн. Чуна, як то оголошено в Берлинї, то значилоб оно величезне упокоренє Хіни і тому постановила хіньска дипльоматия зарадити. Хіньский посол в Берлинї заявляє, що посольство з кн. Чуном на чолї забавить що найменше шість до вісїм тиждpoints в Берлинї і певне буде оглядати промислові заведеня, бо князь хоче основно запізнати ся з европейскою культурою. Будуть також паради що-до ріжних торговельно-політичних справ. Цїсареви представить ся посольство ще перед осїнною берлиньскою парадою, аби члени єго могли бути присутними на тім торжестві. Крім того додає хіньский посол, що посольство верне до дому через Америку, а може й вступить до Парижа і Льондона. Тим способом само перепрошенє буде лиш одною з задач, які посольство має виповнити.

3.

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске Хоїньского).

(Дальше.)

— І я бажав би до вязанки вянучих вже моїх пісень додати нову, сьвіжу, пахучу, — сказав молодець, — але бачиш, що якось нїчо менї не складає ся.

— Ба ваша милість не жиє так, як повинен жити молодий лицар і трубадур. Замість пити з жерела, з котрого трискають обильні пісні, ваша милість сидить в тім старім, нудним замчищи, мов борсук в ямі, і бавите ся ловами, на котрі шкода часу.

— А деж бє то жерело, з котрого трискають обильні пісні, ти премудрий сьпіваче?

— Ваша милість питаєте, де бє то жерело? Пан Вільгельм з Кабестен, котрого погляди падуть в серце женщин, як горіючі лучива, розпалюючи в них неугасаючу спрагу, не знає, радше удає, що не знає, звідки трискають звучні пісні!

Жонґлєр розложив рамена, підніс очи в небо і говорив:

— О панї Венеро, покарай мого пана за єго лукавство, ти, котрої силї ніхто із смертних не годен оперти ся, цар чи селянин, лицар чи пастух, — ти, котра зломила опір страшно ученого Аристотеля, хитрїйша від єго незрозумілого для честного християнина балакания, і висьміяла розум мудрого на старість Саламона, коли єму старі літа змерзили гріх розкоші; ти, що обманула навіть того великого поганьского чародія, що єго зовуть Верґілїєм. Пішли на мого пана свого збиточного хлопця, веселого Амора. Нехай натягне лук добре і кине стрілу в саму середину серця, аби лазив в ночи по місяци, як дурний льокай підлого стану, котрого нечистий омотав любовію для ґрафянки, або аби зітхав, торгав волосє, як ученик монастирскої школи, розлюблений в кухарці, або....

— Досить, досить! — здержав повінь слів свого жонґлєра трубадур Вільгельм, розсьміявшись весело. — За ті грішні бажаня бажаю тобі взаїмно, аби ти залюбив ся на смерть в грубій, лоєм випханій, косоокій перпініяньскій жидівці, котрій продаєш одіж роздобуту по лицарских замках за мої пісні. Нехай тобі та любов вийде на здоровлє!

Жонґлєр зірвав ся на рівні ноги з низького стільця, на котрім доси сидів.

Виставивши великий палець правої руки перед себе, аби не допустити уроків, закричав плачливим голосом:

— Сьвятий Іване, мій покровителю, борони мене, спаси, не допусти того нещастя. Поставлю тобі на престолї дві сьвічки з правдивого воску.

— Не обіцюй, бо обманиш сьвятого Івана! Знаю тебе, — жартував трубадур. — Замість воскових сьвічок, даш єму лучиво, коли тебе перший страх мине. А тою жидівкою не горди. Баба, як замкові ворота, така здорова. В сам раз для такої тики, як ти. Будете держати разом міру людску, як належить.

Жонґлєр Іван, високий, худий, з безличним лицем двірского підлизайка, з хитрими очками лиса, почав сьмішно обрясатись.

— Ціле щастє, що мене та жидівка не хоче — сказав.

— А що, не вгадав я? Ти залицяв ся до неї, дурню?

— Лиш один раз підкусило мене, коли перебрав мірку. То перпініяньске вино якесь таке дивне, що замінює стару бабу в неабияку жінку.

— І без вина умієш примилюватись до кождої спідниці. Моя женьска служба могла би о тім богато сказати.

Жонґлєр облизав ся розкішно, як кіт по молоці.

— Бо й нічого ліпшого не видумав чорт для утїхи порядного сьпівака, як забавку пані Венери.

— Гадаєш? — сказав трубадур.

І знов пішов єго погляд до синявих гір, і знов єго уста легко розхилили ся.

Був молодий, красний, славний, знатного роду і богатий. Здавалось би, що тілько дарів щедрої долї не повинні були допустити до него і тіни смутку. Чогож міг ще бажати?

А однако єго очи не глядїли з безжурною радостию молодих літ на сьвіт Божий, такий чудовий під провансальским небом, і не усьміхали ся єго уста до весни, до сонця, до повного житя цвитучих лук, пахучих лісів — цілої природи, прибраної в сочисту зелень маєву. Якийсь тихий сум спочивав на єго високім чолї.

— Так гадаєш? — повторив тихо. — Панї

Новинки.

Львів дня 22 го липня 1901.

— **Іменованя.** II. Міністер рільництва іменував ад'юнкта адмінїстрацийного Казим. Тиховского в дирекциї домен і лїсів у Львові секретарем адмінїстрацийним, а комісаря інспекциї лїсної II-ої кляси Винк. Мазуркевича комісарем I-oї кляси. — II. Президент міністрів іменував надкомісарів полїциї дра Михайла Фляттауа і Едварда Маера радниками полїциї; комісарів Войтїха Венца і Івана Урбановича старшими комісарями, а концепістів Максима Головецкого і Александра Де Льожа, комісарями полїциї — всїх у Львові.

— **Перенесеня.** II. Міністер судівництва перенїс начальника канцелярії Мих. Дениса з Самбора до кравого суду у Львові і іменував асистента канцелярийного Евст. Волиньского у Львові начальником канцелярії окружного суду в Самборі.

— **В Старім Самборі** завязало ся „Повітове товариство кредитове, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою". Членами дирекциї суть: о. Данило Лепкий руско-кат. парох, Василь Волосяньский властитель реальности і купнїр і Адольф Глиньковский властитель реальности, а заступниками Петро Саварин і Григорий Волосяньский властителї реальности і купнїрі в Старім Самборі. Удїл кождого члена товариства виносить найменше 20 корон.

— **Зелїзнича катастрофа.** На стациї в Сучоли лучила ся передвчерашної ночи катастрофа, котрої жертвою стали три тяжко ранені кондуктори: Ґера, Войтавицкий і Вількшевский. Тягаровий поїзд ч. 363 мав виїхати зі стациї, та аби набрати розгону, подав ся взад, і зачепив поїзд ч. 362. Наслїдком сего 8 ваґонів наладованих свиньми поторощили ся. На місце катастрофи приїхав директор Фестенбурґ з лїкарями.

— **Іспит зрілости** в приватній семинариї учительскій жіночій, з правом публичности, п-ні З. Стшалковскої у Львові, відбув ся від 1-го до 13-го с. м. під проводом радника п. Барановского. Іспит здали: Андрушівска Корнелїя, Ашерман Мария. Бердаріх Емерика (з відзн.). Блажей Ізабеля (з відзн.). Бояреска Олена. Бродович Софія, Бріківна Олена. Бріківна Доміхеля. Цьорохівна Камілія (з відзн.) Екснер Анна, Ґіжевска Михалина (з відзн.), Гельденбурґ Софія. Юхнович Мария, Юрчак Софія, Коломиєць Олена (з відзн.). Ляхнїт Амалїя, Мацуска Евгения (з відзн.). Маркевич Ядвига, Оноферко Лїдия (з відзн.). Островска Мария, Паволівна Катерина, Слоньска Ядвига, Шупеляк Олена (з відзн.), Тустановска Мария, Вайсберґ Розалїя. Венцковска Францїска (з відзн.), Зарембска Ванда. Репробовано 2 кандидатки, а 3 одержали поправку.

— **Пригода пана Ґрохота.** Пан Ґрохот, горожанин міста Кракова вийшов собі на проход через краківске оболоне, аж дивить ся, а то відділ піхоти, під командою капраля, в повній зброї і з наложеними баґнетами біжить простїсенько на него. Не надумуючись довго, зміняє пан Ґрохот напрям свого проходу і чим скорше іде в иншу сторону. Та ба, якась видко біда его вчепила ся, бо й войско як раз в тій хвили зміняє також напрям і біжить за ним. Пана Ґрохота взяв гнїв і він обернув ся та відозвав ся до пана капраля: „Шкода, що Ви пане капраль такі дурні: Вам би дати лїпше лопату і вила в руки! Волови можна також прилїпити зьвіздки та буде ходити по оболонях як пан капраль!" — Цїла ся пригода пана Ґрохота і розмова его з капралем опинили ся перед судом і там справа вияснила ся. Пан капраль не мав зовсїм злого наміру, лиш муштруючи свій „цуґ" давав єму заєдно „Direction" на цивіля і пан Ґрохот служив лиш за предмет до вправи, на котрий вояки мали дивити ся, щоби знали, куди мають бічи. (Але пан капраль очевидно не знав того, що напрям або „дірекціон" дає ся не на движиму, лиш на недвижиму точку). Пан капраль однакож витолкував ся фахово, а пан Ґрохот за свою публичну промову дістав два дні арешту, а суд апеляцийний змінив відтак ту кару на 6 К. грівни.

— **Зґоріла в огни.** З Самбірщини пишуть до „Дїла": В Викотах, повіта самбірского, вибух дня 17-го с. м. о 2-ій годині рано огонь в домі Мих. Мулярского. Всї вибігли на двір. Невістка хотїла вирятувати свою корову, побігла до стайнї, спустила корову, відтак побігла до малої хати по тижневе теля, потім вбігла ще раз у хату, бо хотїла вхопити собі дещо зі скринї. В тій хвили полумінь обняла дім цїлком. Люди почали кричати „Марисько, втїкай!" Она бідна зі страху замість крізь вікно на двір побігла ще глубше в огонь до малої хати. Там почала кричати: „Люди ратуйте мене!" Однак нїхто не міг еї ратувати, бо вікно було дуже мале.... По хвили крик перестав. Невдовзї і пожар погас. По Марисї лишив ся лиш уголь, коло котрого лежала маленька нежива однак ненарушена дитинка, з котрою мати ходила около сїм місяців. Вид сей зрушив серця всїх, передовсїм невіст, аж до слїз, а вже найбільшого болю серця зазнали родичі, що прийшли доперва о 4-ій годині рано, коли їх люба дочка враз із дожиданим внучком лежала углем на земли.

— **Зухвалої крадежі** допустив ся невислїджений доси злодій около 2-ої години в ночи в помешканю п. Осипа Козубка, городника при улици Мелницкій. Злодій виважив вікно і дістав ся до помешканя, де всї спали і забрав постіль, біле мужеске і дамске, біле столове і инші річи вартости 300 К.

— **Виділ філії „Просьвіти" в Самборі** подає до відомости, що в недїлю, 21-ого липня с. р. відбуде ся в Ваневичах, повіта самбірского, о 4 годині по полудни, на площи під читальнею, віче під голим небом, на котрім др. Данило Стахура пояснить закон з 18. лютого 1878, ч. 30. В. з. д. о вивласненю під зелїзницю.

— **Гусїльницї в Кіцманьскім.** Страшний ворог напав на поля в охрестности Кіцманя на Буковинї, і вижирає всї плоди до тла. В перших днях місяця липня лїтала велика тьма маленьких сивожовтих мотиликів. З ячок тих мотиликів виплодило ся таке множество гусїльниць, що все від них чорне. Гусїльницї краски чорної і зеленькувато-чорної, 11—15 мм. довгі, 1 мм. грубі, голова і задна обручка смолисто-чорні і лискучі, і мають 16 ніг. Верхом, по обох боках, є маленькі бородавочки з малим волосем. Гусїльниця засновуєсь на листю лише слабо тоненькими волоконцями. Сї гусїльницї обсїдають надзвичайно сильно бураки цукрові і пашні, луцерню, конюшину, кукурудзу і соняшник, обїдають на них листє аж до землї, а як сих рослин вже не стає, то беруть ся до пожираня найпростїйших хопт. Шкідники можна хоч по части винищити душенем ячок на листю, посипуванем листя попелом ранками, коли листє з росою, і кропленем листя відваром з тютюну.

Венера єсть дійстно могучою володітелькою, але розділює свої дари сліпо, без вибору. Найменше достойні тих дарів, бувають звичайно найщасливійші.

— Колиб я був Вільгельмом з Кабестен, то не я служив би тій пани, але она менї — відозвав ся жонґлер.

— І як би ти то зробив?

— Цїлував би кожду женщину, котра би менї сподобала ся. Таких, котрі би з розкоши горіли в обіймах мого пана, начислив би я вже які дві копи.

— Ти розумний, Іване, але по свому. Баламутити можна кожду хорошу женщину, але цїлувати сердечно, з розкошию лише одну...

— Лише одну? — спитав здивований жонґлер.

— Лише одну... ту, котру ся правдиво любить, а менї відмовила доси пані Венус того щастя.

Жонґлер поглянув на трубадура, так як глядить ся на шаленого.

Єму, хорошому Вільгельмови відмовила пані Венера щастя любови?

Атже був нераз сам наочним сьвідком поводжень свого пана, улекшував єму сходини з дамами сусїдних замків, стояв на сторожи, коли трубадур воркував з своїми обожательками.

— Хулите против пані Венери, благородний лицарю — сказав жонґлер. — Коби она не почула вашої хули і не покарала вас за невдячність.

Трубадур пересунув рукою по чолї, по очах.

— Як товариш і помічник трубадурів повинен ти був давно научити ся відріжняти любов від любощів — говорив. — Але видко не можна научити ся таких ріжниць, треба їх чути.

— То нехай же собі ваша милість виглядають таку даму, котра була би любовію. Немов би то не всьо одно, але що мене то обходить, коли така примха мого пана. Лише нехай то стане ся скоро, аби я міг виїхати в сьвіт з новою піснею, заки лїтні спеки відберуть людям охоту слухати пісень. Я дуже хотів би заробити в сїм роцї трохи більше, як минувшого. Найстаршого хлопця посилаю з осенею до школи оо. Венедиктинів, а они не учать сьвітских дїтий дармо.

Жонґлер задумав ся

По якімсь часї скрикнув урадований:

— Маю, найшов! — Коли вашій милости сподобає ся?

— Що такого найшов? Слухаю.

— Даму, для котрої варто сотворити не одну, але десять, сто чудесних пісень і серенад.

— Ти надто ревний, мій Іване.

— Єсть обовязком слуги гадати о щастю пана.

— І о своїм трохи...

— І о своїм не перечу, бо коли та дама обудить в серцю мого пана то чувство, котрого він бажає, глядає, а котрого мій короткий розум не обіймає, то будеш мати пісні так солодкі, що всї панни, замужні женщини і вдови, а навіть старенькі бабусї будуть по них облизувати ся.

— Я був би дуже цікавий на твоє знане жіночої уроди.

Жонґлер наблизив ся до трубадура і говорив притишеним голосом, немов би побоював ся, аби его хто не підслухав.

— На лїтнім замку ґрафа Раймона перебуває від кількох тижнів его жена, красна ґрафиня Марґаріда. Менї говорено в Перпіняп, що так хорошої, доброї і милосердної пані в наших сторонах ще не бачено. То було би як-раз для мого пана, але треба би забрати ся до роботи дуже осторожно, бо ґраф Раймон має скору, напрасну і сильну руку. Житє чоловіка у него менше важить від житя пса або сокола. То страшний забияка.

Трубадур підкрутив вуса.

— На меч єсть меч, мій Іване, на силу — сила, але мішаєш ся в не свої річи. Поглядай Венедикта. Підете зі мною до ліса.

Нараз озвала ся на вежи над воротами сурма стражника.

— Якісь гостї їдуть! — сказав трубадур. — Іди на вежу і поглянь, кому подобало ся відвідати Вільгельма з Кабестен в єго пустинній оселї. На внїшних воротах вели завісити срібну рукавицю на знак, що я рад лицарским гостям.

Не довго ждав на поворот жонґлера.

— Ґраф Раймон іде до нас в гостину! — крикнув слуга здалека.

— Ґраф Раймон? — котрий? Бо чей не той з Руссілїону? — питав трубадур, коли задиханий жонґлер станув перед ним на ґанку палати.

— Він сам, або котрий з єго лицарів. Золотий лев з срібною стрілою в ніздрях блищить на зелених хоругвах, що красять конї. То знак панів з Руссілїону — відповів жонґлер.

— То були би дивні відвідини — говорив трубадур. — Гордий, непривітний ґраф Раймон, ворог веселої штуки, в гостинї у ледачого музиканта, як він згідно називає нас поетів? Хиба котрий з моїх приятелів укусив его яким стишком, коли зволив знижити ся до музиканта. Але треба приймити єго по лицарски. Нехай отольник велить приготовити добре снїданє, а також вели менї принести мій сьвяточний плащ. Лише живо!

Чверть години пізнїйше стояв трубадур Вільгельм на найнизшім ступни палатних оходів, одітий в довгий шовковий, жовтий плащ, зіпнятий на правім рамени незвичайної величини рубіном. Опертий на золотій рукояти меча, дожидав гостий.

— **Виділ станиславівскої філії „Руского Товариства педаґоґічного“** почуває ся до обовязку повідомити Вп. Родимців, що з кінцем сего року шкільного мало поміщенє в бурсї товариства 24 питомців, з тих 9 ходило до шкіл народних (до III. і IV. кл.), 10 до ґімназиї, а 5 до учительскої семинариї на приготовляючий курс. Перший степень одержало 17 учеників (3 з відзначенєм), другий степень 3, а 4 позволено здавати поправку з одного предмету по фериях. — Вступний іспит до ґімназиї здало 3 питомців, одного не допущено до іспиту, понеже переступив приписаний вік (мав 14 лїт). — При сїй нагоді звертає виділ увагу тих родичів, котрі мають намір посилати колись дитину до ґімназиї, школи реальної або учительскої семинариї, що лише так звані школи висшого типу т. є. такі, що мають V. і VI. клясу, підготовляють до шкіл середних. Най отже дитина не кінчить школи на селї або в малім місточку, бо шкода часу, але з четвертого року науки переходить до III. а відтак IV. кляси школи висшого типу в містї. Хто хоче посилати сина до школи народної в Станиславові, може єго умістити в бурсї „Руского Товариства педаґоґічного“. Оплата виносить 16 до 24 корон місячно. Зголошеня приймає ся до 31 н. с. липня. — *Виділ.*

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Д. 16. липня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Триєстї, зелїзницю вузкоторову: Ускоплїє-Ґравоза, зї стациєю Ґравоза, і перестанками: Бrґат, Ґіопшето і Омбля, а дня 17. липня с. р. зелїзницю вузкоторову Ґлявска-Зеленїка, зі стациями: Раґуза векхія-Ґруда, Іґальо-Зеленїка і перестанками: Бротнїце, Міґанїці, Чілїпі-Комаїі, Наґуманак-Суторіна і Герцеґнові. Стациї уряджено для руху загального, а перестанки для руху особового і пакункового. — Білєти їзди видає ся тілько в перестанку Бrґат, а для всїдаючих на иньших перестанках видають білєти кондуктори в поїздї. Пакунки перевозить ся зі всїх перестанків за оплатою відбору. Перевіз материялів вибухових єсть виключений. Управу руху справує Дирекция босаньско-герцеґовиньских зелїзниць державних в Сераєві.

Дня 10 липня с. р. отворено для руху особового, пакункового і товарового в цїлововозових наборах перестанок і ладівню „Конти“, лежачий поміж стациєю Хшанів і перестанком в Бичинї при км. 11·286 на шляху Піла (Болєнцін) Яворжно в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Кракові. Білєти їзди видають кондуктори в поїздї а пакунки надає ся за оплатою при відбираню. — Заладувати і виладувати товари можна тілько за порозумінєм ся і зголошенєм транспортів в ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Кракові. Час від'їзду поїздів задержуючих ся на тім перестанку єсть слїдуючий: а) в напрямі до Яворжна від'їзд поїзду ч. 6351 о год. 11[17] перед полуднем. б) в напрямі до Болєнціна від'їзд поїзду ч. 6352 о год. 5[56] рано.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Чернівцї 22 липня. Завтра, ві второк, буде буковиньский соим закритий.

Вашинґтон 22 липня. Новий мехиканьский посол для Відня Хозе Міразда виїхав до Европи, аби займити своє становище.

Білгород 22 липня. Одержано тут вість з Колашина, в Старій Сербії, що цїле тамошнє сербске населенє утїкло в гори, полишивши доми і цїле майно альбаньским розбишакам на поталу. З порученя росийскої амбасади в Константинополи, удав ся росийский консуль в Скоплїю до Колашина, аби лично пересьвідчити ся о тамошних подїях. На місце нападу удав ся також консуль сербский.

Константинополь 22 липня. Вел. князь Александер Михайлович прибув сюди вчера на корабли „Ростислав“. В пристани повитали єго росийский амбасадор Зіновієв і турецкі достойники. Вел. князь удав ся до султаньскої палати, де султан приймив єго на торжественній авдиєнциї. Вечером відбув ся на єго честь ґалевий обід.

Білгород 22 липня. Вчера рано дало ся чути в кількох місцевостях Сербії досить сильне землетрясенє.

На стражници озвала ся сурма другий раз — вабрязчали ланцюхи — зводжений міст опав з глухим лоскотом — заскрипіли замки — ворота розтворили ся і на подвірє в'їхав ґраф Раймон, маючи побіч себе ловчого. Двайцять уоружених людий творило єго дружину.

— Честь і поздоровленє найголоснїйшому соловієви мого ґрафства — сказав ґраф Раймон зсїдаючи з коня.

Вимавляючи слово „соловій“, усьміхнув ся з легковаженєм під вусом і поглянув на трубадура крізь прижмурені повіки.

Хоч легковажучий усьміх не укрив ся перед увагою господаря, мимо того відповів він з вічливим спокоєм:

— Честь вам і поздоровленє, пане ґрафе. Мій убогий домок запише собі у вдячній памяти честь, яка єго нинї стрічає.

— Менї першому належалась честь ваших відвідин, пане лицарю, бо я старший і бачив більше трупів від вас на ріжних полях, але коли вже настав такий час, що меч клонить ся з почестию перед піснею, то я постановив примусити вас моіми відвідинами до сусїдскої вічливости. Ведїть мене молодий лицарю!

Знов скривив уста ґрафа згірдний усьміх. Вступали поволи по камінних сходах.

Ставувши на ґанку ґраф задержав ся і поглянув уважним оком знатока на мури кріпости і околицю.

— Ваш осїдок не виглядає цїлком на мягке гнїздочко соловія — відозвав ся. — Богато твердих голов розбилось би о ті мури, заки би їх перемогли.

— І богато голов християньских і поганьских розбило ся о ті мури — відповів трубадур — а они стоять цїлі неткнені.

— Знаю, знаю, пани з Кабестен уміли боронити своєї кріпости, лиш ви...

Ґраф прикусив язик. Трубадур отвирав перед ним двері лицарскої салї.

Висїли тут на стїнах і на підпираючих стелю камінних стовпах, пощерблені щити, заржавілї мечі, поторгані прапори, поважні сьвідки многих борб.

Ґраф приглядав ся з зачудованєм оружию, памятаючому минулі столїтя.

— Отсей добродїй — відозвав ся, вказуючи рукою великаньский меч, котрого вістря вже цїлком ржа з'їла — ширив пострах за часів Візиґотів.

— Не помиляєтесь, ґрафе — пояснив трубадур. — Рід наш виводить ся від Візиґотских вождів. По них унаслїдили ми ясне волосє, котрого сонце Провансиї не здужало спалити мимо тисяча лїт.

Вільгельм з Кабестен мав дійстно буйне, ясне волосє, спадаюче звоями на рамена, відбиваюче дивно від снїдого лиця і палких чорних очий. Та ясна рамка підносила уроду єго лиця, сухого, задумчивого.

— Лекше забавляти ся торбаном, як володїти таким мечем — замітив ґраф, поглянувши з над крізь прижмурені повіки на трубадура.

— Як для кого — відповів трубадур. — Таких котрі уміють добре вимахувати мечем, знаю дуже богато, навіть між вояками простого стану, але трубадурів числить Провансия ледве десятьох.

Кажучи то, здоймив трубадур візиґотский меч із стїни і несподївано замахнув над головою ґрафа колесо, з такою скоростию, що той відскочив наляканий.

— А нехай вам Маври приснять ся в послюбній ночи! — скрикнув ґраф. — Повісьте то старе зелїзо; не буду вже насьмівати ся над вашими піснями.

— Піснями завертаю голови женщинам, а мечем розчереплюю черепи недовірків, що сумнівають ся о моїй візиґотскій силї.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольгого, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольгого лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґa
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна. Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачa. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець. Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольгого, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольгого, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 21/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/9 і від 16/9 до 30/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білєти їзди: Звичайні білєти аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білєти звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. Доставці Двора царско-росийского.

Надворні доставці кор. Вел. королів: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при криници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. 4 зр.

Ecce Homo *Ґвідa Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (пітихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **Т. Крайтера**, Львів, ул. Ягайлоньска 12.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературатским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).